



Arrest

nr. 221 529 van 21 mei 2019
in de zaak X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 januari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 december 2018 houdende een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 december 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een inreisverbod voor acht jaar, aan verzoeker ter kennis gebracht op 15 december 2018. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten^:

Naam: A. Voornaam: M. Geboortedatum: (...)1989 Nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS: C. S. geboren op (...)1990 nationaliteit Libië; S. S. geboren op (...)1990 nationaliteit Libië.

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,

*voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen*2), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

De beslissing tot verwijdering van 13/12/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod <2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

X Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Artikel 74/13

Betrokkene heeft op 03/09/2018 de vragenlijst hoorrecht ontvangen van de gevangenis. Betrokkene heeft de vragenlijst hoorrecht niet ingevuld en niet teruggeven aan de griffie van de gevangenis. Met andere woorden de betrokkene heeft er voor gekozen om geen gebruik te maken van zijn recht om gehoord te worden voor deze beslissing.

In het administratief dossier van betrokkene zit geen enkele aanwijzing waaruit we kunnen besluiten dat betrokkene een gezinsleven leidt zoals begrepen in het art 8 van het EVRM. Deze beslissing schendt dus het artikel 8 van het EVRM niet. In het administratief dossier van betrokkene zit geen enkele aanwijzing waaruit we kunnen besluiten dat betrokkene een vrees heeft in het kader van art 3 van het EVRM. De betrokkene heeft geen verzoek tot internationale bescherming ingediend. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie in haar verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 31/10/2018 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel van 5 jaar waarvan 10 maanden effectief. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Verwerende partij betoogt in de nota met opmerkingen dat het beroep tegen het inreisverbod onrechtmatig is en bijgevolg onontvankelijk. Zij zet het volgende uiteen:

"Er dient vastgesteld te worden dat verzoekende partij onderworpen is aan een inreisverbod.

Verzoekende partij kan zich dan eigenlijk ook niet op het Schengengrondgebied bevinden en haar aanwezigheid maakt het misdrijf van banbreuk van uitdrijving uit.

Een inreisverbod is, in tegenstelling tot het refoulement of het bevel om het grondgebied te verlaten die een onmiddellijke maatregel betreffen, een veiligheidsmaatregel die voor de toekomst de binnenkomst, verblijf en vestiging op het grondgebied verbiedt. Het feit dat men niet toegelaten is tot het Belgisch of Schengengrondgebied vormt dus een obstakel voor de administratie om verzoekende partij te aanvaarden of toe te laten tot verblijf of vestiging. De wetgever heeft expliciet voorzien dat een inreisverbod opgeschort of opgeheven diende te worden om de gevolgen van deze verbodsbepaling te doen ophouden waaruit volgt dat zolang deze maatregel niet opgeheven wordt, de administratie evenmin het verblijf of de vestiging kan toestaan.³

Er dient dan ook vastgesteld te worden dat in zoverre zij de vernietiging van de bestreden akte vraagt, verzoekende partij tracht een onwettige feitelijke situatie te doen overheersen over een situatie die in rechte voorzien is waardoor het belang onrechtmatig is.⁴

Het aanvallen van de bestreden beslissing is onrechtmatig omdat dit beroep tracht een feitelijke situatie wettig te doen verklaren wat overduidelijk niet het geval is. Het verderzetten van een inbreuksituatie maakt het beroep onontvankelijk bij gebreke aan rechtmatig belang. Deze vaststelling heeft de rechtspraak gebracht tot het opperen dat het enige gevolg van een dergelijke procedure het herstel zou zijn van een voorafgaande onwettige situatie. ⁵

Hier werd door de Raad van State nogmaals aan herinnerd in een arrest van 9 augustus 2016 met rolnummer 235.596 waarbij inderdaad gesteld wordt dat om van een verblijfsrecht te kunnen genieten men ook het recht op toegang tot het grondgebied dient te hebben.⁶

In dezelfde zin heeft Uw Raad recentelijk geoordeeld dat het aan verzoekende partij toekomt om de ad hoc procedure te volgen zoals voorzien in artikel 74/12, §1 van de wet van 15.12.1980 om bij de voor de verblijf –of woonplaats bevoegde diplomatieke of consulaire post de opheffing van het inreisverbod te vragen en dit kader de nodige dienstige elementen te doen gelden waaronder deze in verband met artikel 8 EVRM. Hierdoor is de bestreden beslissing niet vatbaar voor een vernietigingsberoep waardoor de vordering tot schorsing onontvankelijk is. Het vaststellen van het bestaan van een geldig inreisverbod volstaat om de weigering tot toekennen van een verblijfsrecht te rechtvaardigen.⁷ Bij gebrek aan belang is het beroep bijgevolg onontvankelijk.”

2.2 Waar de verwerende partij stelt dat het inreisverbod onmiddellijk rechtsgevolgen heeft en verzoeker ‘niet toegelaten’ is tot het Belgisch grondgebied dient de Raad te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in het arrest Ouhrami van 26 juli 2017 geoordeeld dat *“Uit de bewoordingen, de opzet en het doel van richtlijn 2008/115 dus voort(vloeit) dat het tijdvak van het inreisverbod pas ingaat vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten”*. (HvJ 26 juli 2017, Ouhrami, C-225/16, punten 42 tot en met 53). In datzelfde arrest heeft het Hof er op gewezen dat het niet aan de lidstaten toekomt om te beoordelen vanaf welk tijdstip de duur van het inreisverbod moet worden berekend (HvJ 26 juli 2017, Ouhrami, C-225/16, punt 40). Het Hof preciseert dat *“indien wordt aanvaard dat inreisverboden, waarvan de rechtsgrondslag een reeks op Europees niveau geharmoniseerde regels is, op verschillende tijdstippen beginnen en ophouden rechtsgevolgen tweeweg te brengen, naargelang van de verschillende keuzen van de lidstaten in het kader van hun nationale wetgeving, het met richtlijn 2008/115 en met dergelijke inreisverboden nagestreefde doel in gevaar worden gebracht”* (HvJ 26 juli 2017, Ouhrami, C-225/16, punt 41). Ook wordt gesteld dat *“het onrechtmatige verblijf van de betrokkene tot het tijdstip van de vrijwillige of gedwongen uitvoering van de terugkeerverplichting en bijgevolg van de daadwerkelijke terugkeer naar zijn land van herkomst (...) wordt beheerst door het terugkeerbesluit en niet door het inreisverbod, dat pas vanaf dat tijdstip rechtsgevolgen tweewegbrengt door het de betrokkene te verbieden om gedurende een bepaalde periode na zijn terugkeer het grondgebied van de lidstaten weer te betreden en er opnieuw te verblijven”*. (HvJ 26 juli 2017, Ouhrami, C-225/16, punt 49). In casu is verzoeker, tegelijk met het inreisverbod het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Aangezien uit dit arrest voortvloeit dat het aan de verzoeker opgelegde inreisverbod nog geen rechtsgevolgen tweeweg brengt, nu hij het Rijk niet heeft verlaten (op het ogenblik van het beroep), kan dit inreisverbod evenmin een invloed hebben op het belang van de verzoeker bij onderhavige vordering aangezien zijn rechtspositie thans enkel door een terugkeerbesluit wordt beheerst.

Waar de verwerende partij nog verwijst naar een arrest van de Raad wordt opgemerkt dat de verwijzing niet dienstig is aangezien het arrest een weigering tot toekenning van een visum tot voorwerp heeft. Ook de uiteenzetting over het toekennen van een verblijf of vestiging en het bestaan van een inreisverbod, is in casu niet dienstig aangezien verzoeker geen verblijfsaanvraag heeft ingediend maar het voorwerp is van een terugkeerbesluit.

De exceptie opgeworpen door de verwerende partij wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Ter adstrueren van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“1. Artikel 1 van de vreemdelingenwet definieert het inreisverbod als volgt: “8° inreisverbod: de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt;”

Bijgevolg blijkt dat de geldingstermijn van het inreisverbod, dit is de termijn gedurende dewelke de toegang tot het verblijf op het grondgebied van de Schengenlidstaten wordt verboden, een onlosmakelijk onderdeel uitmaakt van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

Er kan geen inreisverbod worden opgelegd zonder de geldingstermijn ervan te preciseren.

2. Artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval".

Artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet geeft vooreerst aan dat de beslissing tot verwijdering gepaard kan gaan met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen: "1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd".

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien: "1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden. 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden", conform artikel 74/11, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziet ten slotte dat de beslissing tot verwijdering gepaard kan gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

In de wetgeving is derhalve een gradatie voorzien inzake de duurtijd van een inreisverbod:

- Categorie 1: een duurtijd van maximaal drie jaar;
- Categorie 2: een duurtijd van maximaal vijf jaar;
- Categorie 3: een duurtijd van meer dan vijf jaar.

3. De gemachtigde maakt in casu toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet (de "derde categorie"), waarbij een inreisverbod van meer dan vijf jaar kan worden opgelegd (dit betreft een discretionaire bevoegdheid).

De gemachtigde beslist in casu zelfs tot het opleggen van een duurtijd van acht jaar (drie jaar boven de termijn van vijf jaar). Gelet op bovenvermelde categorieën en de voorziene duurtijd van het inreisverbod, vormt dit een zeer langdurige periode waarvoor het inreisverbod geldt.

De formele motivering, waarbij wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde opteert voor een dermate langdurige periode voor de geldig van het inreisverbod, dient derhalve evenredig te zijn met de duurtijd van inreisverbod. Een afdoende motivering veronderstelt een uitgebreide motivering waarom de gemachtigde zijn discretionaire bevoegdheid aanwendt om een uiterst belastende beslissing op te leggen in hoofde van verzoeker tot het opleggen van een inreisverbod van acht jaar (zie verder hieronder).

Daarentegen blijkt de formele motivering in de bestreden beslissing, ter verantwoording van de precieze duurtijd van het inreisverbod van acht jaar, uitermate beperkt. De gemachtigde stelt in de bestreden beslissing enkel:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.

Deze motivering maakt het voor verzoeker echt onbegrijpelijk waarom de gemachtigde precies opteert voor een duurtijd van acht jaar en waarom deze duurtijd "proportioneel" zou zijn.

Waarom kon de gemachtigde niet volstaan met een inreisverbod met een lagere duurtijd (bv. 6 jaar of 7 jaar indien de gemachtigde toepassing maakt van de "derde categorie" om een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen)?

Waarom zou een dergelijke beperkte duurtijd niet "proportioneel" zijn geweest en waarom is dit wel het geval voor de duurtijd van acht jaar?

De gemachtigde motiveert zijn beslissing niet afdoende op dit punt, terwijl verzoeker net een bijzonder belastende beslissing krijgt opgelegd (met name de categorie van meer dan vijf jaar met zelfs een duurtijd van acht jaar). Dit vereist net een (veel) strengere en dus uitgebreidere motiveringsverplichting.

De omvang van de motiveringsplicht betreffende de duur van het inreisverbod is evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Het bestuur dient in casu dan ook extensief te verantwoorden waarop haar keuze voor een inreisverbod van acht jaar, berust.

Dit geldt des te meer omdat de overige motieven worden vermeld onder "Artikel 74/13", hetgeen kennelijk wijst op een gekopieerd stuk uit de beslissing tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten. De vermelde motieven bevatten dan ook geen concreet oordeel over de reden waarom een inreisverbod met de precieze duurtijd van acht jaar werd opgelegd.

Hierdoor schendt verweerder de formele motiveringsverplichting.

De belangrijkste bestaansredenen van deze formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd

genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Dit is thans niet mogelijk, gelet op de bewoordingen in de bestreden beslissing. Verzoeker kan niet nagaan waarom de duurtijd van acht jaar "proportioneel" zou zijn en een duurtijd die minder lang is niet "proportioneel" zou zijn.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, terwijl in casu een inreisverbod van maar liefst acht jaar wordt opgelegd.

Een schending dient hierom te worden vastgesteld van artikel 74/11, §1, vierde lid Vreemdelingenwet, samengelezen met artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen."

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Verzoeker betwist niet dat de gemachtigde een inreisverbod voor meer dan vijf jaar kan opleggen in geval van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Hij betoogt evenwel dat de gegeven verantwoording voor de duur van het inreisverbod niet afdoende is en niet proportioneel.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de duurtijd het volgende gemotiveerd:

- verzoeker heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 31 oktober 2018 door de correctionele rechtbank te Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel van 5 jaar waarvan 10 maanden effectief;
- verzoeker heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en de openbare orde zeer ernstig te verstoren;
- het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde.

Verder zet de verweerder uiteen dat verzoeker geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht om te worden gehoord. Dat er in het administratief dossier geen aanwijzingen zijn dat hij een gezinsleven heeft in België in de zin van artikel 8 van het EVRM. Evenmin zijn er aanwijzingen dat hij een vrees heeft in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De determinerende motieven waarop de duurtijd van het inreisverbod is gebaseerd, worden dan ook uitdrukkelijk vermeld.

Verzoeker betwist de motieven niet. Verzoeker geeft dan ook slechts aan het niet eens te zijn met de motivering, zonder de concrete motieven te weerleggen. Hij toont niet aan dat de motieven op zich of in combinatie, niet afdoende zijn of niet proportioneel.

Gelet op het voorgaande, maakt verzoeker niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt om te begrijpen met toepassing van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt ook dat de gemachtigde op grond van de specifieke elementen van het dossier heeft besloten tot een inreisverbod voor de duur van 8 jaar en verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Dat gemakkelijk een 'kortere termijn' had

kunnen worden opgelegd, blijkt dan ook enkel de mening te zijn van verzoeker die louter aangeeft het niet eens te zijn. De motivering is juist, draagkrachtig en pertinent. De schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en van de formele motiveringsplicht niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7 en 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstrueren van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“1. In een tweede middel formuleert verzoeker onderstaande kritiek op de bestreden beslissing, zonder evenwel de exacte motieven te kennen die de gemachtigde heeft gehanteerd bij het opleggen van een inreisverbod met de specifieke duurtijd van acht jaar (gelet op de miskenning van de formele motiveringsverplichting; zie het eerste middel).

2. Artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt onder meer als volgt: “De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”.

Artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet stelt: “De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid”.

Artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 11, punt 2, van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

Artikel 11, punt 2, van deze richtlijn stelt: “2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.”.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt bovendien dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Verzoeker merkt op dat het begrip “gevaar voor de openbare orde” noch bij de definities in artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn, noch elders in de Terugkeerrichtlijn is gedefinieerd. Evenmin is het begrip gedefinieerd in de vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft in de zaak Z. Zh. en I.O. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie (C-554/13) van 11 juni 2015 richtlijnen vastgesteld voor de interpretatie van het begrip “gevaar voor de openbare orde” in het kader van artikel 7, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn. Deze richtlijnen van het Hof hebben weliswaar betrekking op het afzien van een toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek, doch kunnen naar analogie worden toegepast op het aanvoeren van de openbare ordeproblematiek in de motivering van de duur van het inreisverbod. Immers blijkt uit verschillende arresten van het Hof van Justitie dat het Hof de begrippen “openbare orde” en “openbare veiligheid” op dezelfde manier tracht uit te leggen (zie oa. HvJ 10 februari 2000, C340/97, Nazli; HvJ 11 juni 2015, C-554/13, Zh. en O en HvJ 15 februari 2016, C- 601/15 J.N. (grote kamer)).

Uit het arrest C-554/13 blijkt dat de gemachtigde, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde op de uitzondering in die bepaling te kunnen beroepen, in staat is aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (HvJ 11 juni 2015, nr. C-554/13, pt 46). Artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dan ook uitdrukkelijk dat een beslissing tot verwijdering enkel gepaard kan gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

In dit arrest (C-554/13) wordt voor recht verklaard dat in geval van een illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende derdelander, die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, andere gegevens, zoals de aard en de ernst van dat feit, of het tijdsverloop sinds dat feit werd gepleegd van belang kunnen zijn bij de beoordeling of die derdelander een gevaar vormt voor de openbare orde.

In de punten 50 en 57 van het arrest stelt het Hof dat geval per geval dient te worden beoordeeld of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar vormen voor de openbare orde van de betrokken lidstaat en dat indien niet naar behoren rekening wordt gehouden met deze persoonlijke gedragingen en het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, de lidstaat voorbij gaat aan de vereisten die voortvloeien uit het individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel: “Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd als een gevaar voor de openbare orde. (...) Evenwel moet worden gepreciseerd dat een lidstaat kan constateren dat er sprake is van een gevaar voor de openbare orde in het geval van een strafrechtelijke veroordeling, ook al is deze niet onherroepelijk, wanneer die veroordeling, samen met alle andere omstandigheden van de situatie van de betrokkene, een dergelijke constatering rechtvaardigt.”

Het Hof bepaalt uitdrukkelijk in punt 60 van voormeld arrest dat het begrip “gevaar voor de openbare orde” hoe dan ook veronderstelt dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C 430/10, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

In dit verband beklemtoont het Hof dat in het kader van een beoordeling van het begrip “gevaar voor de openbare orde” alle feitelijke en juridische gegevens betreffende de situatie van de betrokken derdelander waardoor kan worden verduidelijkt of diens persoonlijke gedragingen een dergelijke bedreiging vormen, relevant zijn. In het geval van een derdelander, die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, behoren bijgevolg de aard en de ernst van dat feit en het tijdsverloop sinds het plegen ervan, tot de gegevens die in dat verband relevant zijn (HvJ 11 juni 2015, nr. C-554/13, pt 60-61).

3. Uit de bestreden beslissing moet blijken waarom de gemachtigde meent dat de verzoekende partij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

In casu wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoeker op 31 oktober 2018 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 18 maanden met een uitstel van vijf jaar, waarvan 10 maanden effectief.

Daarnaast stelt de gemachtigde dat verzoeker ervoor gekozen zou hebben om niet te worden gehoord en dat hij zich niet zou kunnen beroepen op de bescherming van het gezinsleven onder artikel 8 EVRM.

De vraag stelt zich derhalve op de gemachtigde hiermee een beslissing heeft genomen die in overeenstemming is met bovenvermelde principes, zoals onder meer uiteengezet in de rechtspraak van het Hof van Justitie en zoals blijkt uit artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

In het bijzonder stelt zich de vraag over de gemachtigde een voldoende individueel onderzoek heeft gevoerd en het evenredigheidsbeginsel heeft gerespecteerd, rekening houdende met onder meer de aard en de ernst van dat feiten en het tijdsverloop sinds de feiten werden gepleegd.

Verzoeker bepleit, aan de hand van onderstaande elementen, dat dit niet het geval is.

4. Verzoeker werd op 31 oktober 2018 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 18 maanden met een uitstel van vijf jaar, waarvan 10 maanden effectief.

De gemachtigde houdt vervolgens op geen enkele manier rekening met de concrete feiten die aanleiding hebben gegeven tot de veroordeling (bv. de omvang van de feiten, de precieze situering in de tijd, enzovoort).

Enkel en alleen de strafmaat zelf wordt vermeld in de bestreden beslissing.

Een individueel onderzoek, zoals verplichtend gesteld door bovenvermelde principes, vereist nochtans dat met de concrete feiten wordt rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, in het bijzonder bij het bepalen van de precieze duurtijd van het inreisverbod, hetgeen de gemachtigde heeft nagelaten.

De gemachtigde is ertoe gehouden om in zijn individueel onderzoek alle relevante gegevens te betrekken bij de beoordeling of verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid (conform artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet).

Het Hof van Justitie stelde onder meer in de punten 50 en 57 van het arrest C-554/13 van 11 juni 2015 dat geval per geval dient te worden beoordeeld of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar vormen voor de openbare orde van de betrokken lidstaat.

Indien niet naar behoren rekening wordt gehouden met deze persoonlijke gedragingen en het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat de lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit het individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel

Het begrip “gevaar voor de openbare orde” veronderstelt dan ook dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en

ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C 430/10, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

In dit verband beklemtoont het Hof dat in het kader van een beoordeling van het begrip “gevaar voor de openbare orde” alle feitelijke en juridische gegevens betreffende de situatie van de betrokken derdelander waardoor kan worden verduidelijkt of diens persoonlijke gedragingen een dergelijke bedreiging vormen, relevant zijn. In het geval van een derdelander, die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, behoren bijgevolg de aard en de ernst van dat feit en het tijdsverloop sinds het plegen ervan, tot de gegevens die in dat verband relevant zijn (HvJ 11 juni 2015, nr. C-554/13, pt 60-61).

Door de gemachtigde werden deze principes geschonden, gelet op hetgeen hierboven wordt uiteengezet.

Door de gemachtigde wordt, zo blijkt uit de bestreden beslissing, enkel rekening gehouden met de strafmaat. Met de concrete elementen, zoals de datum waarop de feiten werden gepleegd en over welke feiten het precies gaat, werd geen rekening gehouden. Nochtans zijn deze gegevens relevant.

Bovendien blijkt op geen enkele manier hoe de gemachtigde rekening houdt met de straf met uitstel die verzoeker verkreeg. Deze straf moet verzoeker er nochtans van weerhouden tot het stellen van gelijkaardig gedrag in de toekomst.

Dit geldt des te meer omdat de overige motieven worden vermeld onder “Artikel 74/13”, hetgeen kennelijk wijst op een gekopieerd stuk uit de beslissing tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten. De vermelde motieven bevatten dan ook geen

concreet oordeel over de reden waarom een inreisverbod met de precieze duurtijd van acht jaar werd opgelegd.

Verzoeker vormt dan ook minstens geen actueel gevaar voor de openbare orde (minstens toont de gemachtigde het tegendeel niet aan).

De gemachtigde schendt hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting samengelezen met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en bovenvermelde rechtspraak van het Hof van Justitie op basis van de Terugkeerrichtlijn.”

3.4 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker betoogt dat de gemachtigde enkel naar de veroordeling door de correctionele rechtbank heeft verwezen, zonder rekening te houden met de concrete feiten die aanleiding hebben gegeven tot de veroordeling, kan hij niet worden gevolgd aangezien in de bestreden beslissing uitdrukkelijk melding wordt gemaakt van het feit dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Evenmin is er in de bestreden beslissing enkel naar de strafmaat gewezen. Lezing van de motieven van de bestreden beslissing leert dat de verwerende partij de strafmaat die werd toegepast, met name 18 maanden gevangenisstraf met uitstel voor vijf jaar waarvan 10 maanden effectief en er tevens op heeft gewezen dat: *“gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”*

Verzoeker kan dan ook niet overtuigen waar hij stelt dat door de verwerende partij niet concreet wordt gemotiveerd dat zijn gedrag een actueel en reëel ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Er kan *in casu* hoegenaamd geen sprake zijn van een standaardmotivering nu duidelijk verwezen wordt naar de door de verzoeker gepleegde feiten, de strafmaat en de redenen waarom de verzoeker door zijn gedrag als een actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving

wordt beschouwd, met name de recente veroordeling op 31 oktober 2018 en de ernst van de feiten. Aangezien de gemachtigde ook melding maakt van het feit dat hem 18 maanden gevangenisstraf werd opgelegd met uitstel voor vijf jaar, heeft de gemachtigde wel degelijk rekening gehouden met dit uitstel. Evenwel gaat verzoeker eraan voorbij dat hem ook 10 maanden effectieve gevangenisstraf werd opgelegd.

In deze omstandigheden kan verzoeker bezwaarlijk voorhouden dat hij geen actuele en reële ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Verweerder vermocht derhalve in voorliggende zaak verzoeker een inreisverbod op te leggen. Verwerende partij heeft uiteengezet waarom zij van oordeel was dat verzoeker een inreisverbod dient opgelegd te worden voor een duur van acht jaar. Zij heeft hierbij verwezen naar de aard van de door verzoeker gepleegde feiten en de strafmaat. Zij heeft er tevens op gewezen dat verzoeker geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht om gehoord te worden voorafgaand aan de bestreden beslissing. Dat er in het administratief dossier geen aanwijzingen zijn van een gezinsleven op het Belgische grondgebied, noch van een gegronde vrees voor een terugkeer naar zijn herkomstland, zodat de artikelen 3 en 8 van het EVRM *in casu* niet spelen.

De Raad neemt hierbij in aanmerking dat geenszins blijkt dat verzoeker enig belang in het Rijk heeft dat verwerende partij over het hoofd zou hebben gezien.

Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in afbreuk te doen aan de bevindingen van de verwerende partij inzake het reëel en actueel ernstig gevaar dat verzoeker door zijn gedrag vormt voor de openbare orde.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij bij het treffen van de bestreden beslissing bepaalde pertinente gegevens veronachtzaamd heeft die maken dat de thans bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. Verzoekers betoog doet blijken van een andere beoordeling van zijn zaak, maar hij kan hiermee niet overtuigen om de kennelijke onredelijkheid van de bestreden beslissing aan te tonen. Verzoeker toont met zijn verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie over het begrip 'openbare orde' allerm minst aan dat de motivering die de verwerende partij in de bestreden beslissing heeft opgenomen niet voldoet aan deze rechtspraak.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN